

AM.
ára
mon-
t. —
parik
—
Béla
Bella
na 2
rt. —
ly) 2
Márta
Csáky
Szabó
arko-
rt. —
na és
ek 2
rt. —
Engel
rt. —
lán és
zsef 1
Sugár
ziklay
rt. —
igyzó
ft. —
y Kál-
kr. —
— Ifj.
ksa 50'
ft. —
Natalie
— Ur-
és Bó-
A már
együtt
es kis
csi.
n-épület.
társulat.

KIS LAP

A BETEG BOGLYAS. (Lásd a 174. lapon.)

XXII. kötet. 11. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. márczius 12-én.

KAKUK A FÉSZEKBEN.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

VOLT néhány forintja; ezzel és kis uti táskájával észrevétlenül kionsont a házból és mikor már jó messze volt, akkor kezdett, azon gondolkodni, hogy tulajdonképen hát hova is menjen? Hiszen nincsen senkije, nem szereti őt senki. Arra nem gondolhat, hogy gyámtyjához utazzék, pénze sincs olyan nagy utra. Nincs más senki, a kihez fordulhatna, mint az a nagybátyja, a ki Budapesten él. Még soha sem látta, s anyjától azt hallotta, hogy különöz ember. Meglehet, hogy be sem fogadja; de hát meg kell próbálni, egyebet nem tehet.

Épen ilyen időtájt érkezett és ment aztán tovább a vasuti vonat a fővárosig, tehát elég pénze lesz a jegy megfizetésére. Sietett a pályaudvarra, megváltotta jegyét, nemsokára megérkezett a vonat. Károly beszállt s mire esteledni kezdett, Budapesten szállt ki.

Tömérdek utas jött azzal a vonattal, messze vidékekről is, és Károly, nem igen tudva merre menjen ott az idegen helyen, a többiek közt tologott a kijárási felé. Azon gondolkozott, hogy ha a pályaudvarból kiér az utcára, mit tegyen, hova forduljon? Nagybátyja lakását sem tudja s már esteledik, nem keresheti. Mit csinál itt elhagyatva az idegen nagy városban? Egyszerre hátulról egy utas a vállára ütött ez igy szót:

— Hát te mit keresel itt?

Ismerős hang volt, de Károly ugy összerezett, hogy hamarjában nem ju-

tott eszébe, kinek a hangja az. A mint azonban megfordult, csakhamar ráismert nagybátyjára. Mogorva, szigorú képű öreg ember volt ez, ki épen nem valami barátságosan nézett Károlyra.

— Nagybátyám! kiáltá Károly. Hogy jutott ide?

— Nem téged illet a kérdezősködés. Láthatod különben, hogy épen most érkezem Budapestre, s gondolhatod, hogy dolgom van itt, azért jöttem.

Károly, bár soha sem szerette valami nagyon ezt a nagybátyját, ki mindig barátságatlan volt hozzá, most mégis örült titkon a szerencsés találkozásnak. Hiszen gyámtyja, kötelessége róla gondoskodni. Persze, nem lesz valami nagy öröme, ha megtudja a történeteket. Az öreg pedig azonnal tudni kívánta s újra kérdé:

— No's, mondd el hát, mit keresel te itt? Berkiné megengedi, hogy ugy egymagad kalandozz a világban? Vagy talán megszóktél, mi? Ugy látom, eltaláltam.

Károly zavarodottan hallgatott, aztán akadozva mondá:

— Nagy bajba jutottam . . . majd elmondok mindent.

— Nagy bajba? Képzelem, valami gonosz csinyt követél el, mint otthon is akárhányszor. Látom az arcodon. De most itt nem érünk rá. Velem jösz a vendéglőbe, majd ott beszélünk.

Bérkocsiba ültek s nemsokára ott voltak a vendéglőben. Károly nem halogathatta tovább a magyarázatot. Különben nem is akart eltitkolni semmit, mert bármily daczos és rakoncátlan természetű volt, a hazugságot gyűlölte. De a rakoncátlansága is egészen elhagyta most.

Őszintén,
lenséget,
elhagyta
csétlennel

Osak mos
mennyire
küldte őt
alább Be
gyöngéde
többiek e

kellemes
ha megbé
nincs töb
bizalomm
voltak irá
oda vissz
moru és e

— I
ide? kér

—
többé ne
hetek ho

—
fölfedezé
valami r
s megszö

Ká

—
mikor m
anyád k
akarsz e

—

moruan.
maradha
itt fölke
szor mo
hogy va
lehet, h
jussak g

Őszintén, szivéből fájlalta a szerencsétlenséget, melynek okozója volt s mióta elhagyta Berkiék házat, nagyon szerencsétlenné, elhagyottnak érezte magát. Csak most érezte, hogy szegény jó anyja mennyire javát akarta, mikor Berkiékhez küldte őt; ott, ha nem is mindenki, de legalább Berkiné és Sándorka szerették őt, gyöngédek, nyájasok voltak iránta, s a többiek ellen sem lehetett panaszja; élete kellemes volt s az maradhatott volna is, ha megbecsüli magát. Most már vége, — nincs többé senkije, a kihez szeretettel, bizalommal forduljon; azokat, kik oly jók voltak iránta, mélyszomorúságba döntötte, oda vissza nem térhet többé. Olyan szomorú és csüggedt lett, mint ezelőtt sohasem.

— No's tehát halljuk, hogy kerültél ide? kérde nagybátyja.

— Eljöttem Berkiéktől, mert ott többé nem maradhatok . . . vissza sem térhetek hozzájuk soha.

— Ugy no, ez gyönyörű dolog, szép fölfedezésre érkeztem ide. Okvetlenül valami rendkívül gonosz csinyt követtél el s megszöktél. Mondd el szaporán!

Károly el is mondta őszintén.

— És most szeretném tudni, hogy mikor megszöktél arról a jó helyről, hová anyád küldött, mi volt a terved? Hol akarsz ezentul élni?

— Nem tudom, felelé Károly szomorúan. Csak azt tudom, hogy ott nem maradhattam. Azt gondoltam, hogy majd itt fölkeresem Samu bácsit . . . anyám sokszor mondta, hogy jó ember s gondoltam, hogy vagy nála maradok, vagy ha ez nem lehet, hát ő mégis segíteni fog, hogy haza jussak gyámatyámhoz.

— Mit? Hozzám? Még csak az kellene! Megirtam neked, hogy házamban nincs számodra hely! No persze, majd én ilyen bajt veszek a nyakamba. Ám ha Samu bácsi magához vesz, nem bánom, légy nála. De azt mondom neked, hogy ott aztán megbecsüld magadat, mert ha onnan is távoznod kell, én leveszem rólad a kezemet. Arra ne számíts, hogy én sokat vesződjem veled.

Mennyire máskép hangzottak e rideg, szeretetlen szavak, mint azok, melyeket a jó Berkinétől gyakran hallott még pajkos csinyek után is! De most már későn volt. Károly szomorúan lehajtotta fejét, belátta, hogy a daczoskodás egészen hiába való. Nagybátyja pedig így szolt tovább:

— Most, ha már itt vagy, éjszakára itt maradhatsz nálam. Holnap reggel majd elviszlek Samu bácsihoz. És aztán jövőre úgy lesz a dolgod, a mint viseled magadat. Érted?

Károly csak némán intett igent a fejével.

— Arra pedig ne számíts, hogy Samu bácsinál is pajkos csinyeken törheted majd a fejedet. Majd megismerkedel vele. Annyit előre mondhatok, hogy ha nem bizol magadban, hogy engedelmes és szerény leszel, akkor inkább oda se menj. Tehát gondold meg, akarsz-e Samu bácsinál lenni?

— Mindegy, akárhol, akárkinél, felelé Károly csüggedten.

— És ígéred, hogy jól viseled magadat?

— Igérem.

— No, akkor hát rendben vagyunk, mert Samu bácsi minap maga irt nekem,

hogyan szeretne magához fogadni, de én bizony sajnáltalak volna hozzá adni. Ha magad akartad így, te lásd.

Ez nagyon szép biztatás volt. Ha még az a szivtelen ember is sajnálja, valjon miféle ember lehet az a Samu bácsi?

Károly azonban nem kérdezősködött, amit különben is hiába tett volna, mert nagybátyja már sokalta, hogy ennyit is vesződött vele. De nem is bánta Károly akármilyen az a Samu bácsi, akárha megeszi is. Azt is megérdemelné. Hiszen szegény Sándorka talán épen most haldoklik és jó anyja kétségbeesetten áll ott ágya mellett és a többiek is mind . . .

Borzadva takarta el Károly az arcát. Hiába akarta volna, nem tudott másra gondolni, mint azokra a kedves, jó emberekre, kik közt eddig élt, kik anyai jószágot tanusítottak iránta s kiknek oly gonoszul fizetett.

Másnap reggel megindultak Samu bácsihoz. Sok utcán mentek keresztül kasul s Károlyt, ki még soha sem járt nagy városban, máskülönben nagyon érdekelte volna a sok látni való, a fényes boltok, a járókelők sokasága, a nagyszerű paloták. De most nem érdekelte semmi s nagybátyja sem állt meg, hogy egyetmást jobban megtekintsenek, hanem igyekezett mentül hamarabb célhoz jutni, hogy megszabaduljon a fiutól. Miután jó ideig gyalogoltak, mindinkább csöndesebb utcákra értek s végre egy ódon, komor külsejű házba tértek be.

Sötét, meredek lépcső vezetett föl az emeletbe. Károly úgy érezte, mintha valami börtönbe vezetnék. Neki ez valószínű börtön is volt, mert eddig mindig

kint a szabadban, erdőn-mezőn, kertben töltötte napjait, ennek a háznak pedig udvara is olyan volt, hogy a nap még délben is alig süthetett belé.

Az előszobában mogorva képű öreg inas fogadta őket; látszott, mennyire csodálkozik, hogy látogató vetődik ide. De miután megmondták nevüket s hogy kit keresnek, bevezette őket urához.

Samu bácsi, a ház ura, ott ült a szobában, fűtött kályha mellett. Kint a leggyönyörűbb enyhe tavaszi nap mosolygott, de Samu bácsi fázott, köszvényes lábai pokróczba voltak takarva, s föl nem kelt, mikor vendégei beléptek. Annál nagyobb lármával fogadta őket három elhízott kis kutya, melyek az öreg ur mellett egy szőnyegen feküdtek s most mérges ugatással ugráltak fel; az ablaknál pedig két papagáj rikácsolt nem kisebb haraggal, úgy hogy Károly, bár nem volt félénk fiú, majdnem megijedt e váratlan támadástól.

— Bibi! Czuzci! Vissza! parancsoló Samu bácsi a mérges kis kutyáknak s meglepetve nézett a belépőkre. Ah! nini, hiszen ez te vagy, János öcsém! Hát mit keresel te itt Budapesten?

— Egy kis dolgom akadt, hát egyuttal meg is látogatnám. Aztán meghoztam is valakit.

— Az ám . . . kicsoda ez a fiú?

— Ez a mi öcsénk, Károly . . . tudod, a szegény Anna árva fia. Eddig Berkiéknél volt, de ott már tovább nem maradhat, tehát elhoztam ide hozzád, itt nálad éldelegélhet. Igérte, hogy jól viseli magát.

— Akkor nagyon jól van, felelt Samu bácsi. Tudod, már aminap irtam neked, hogy szeretném a fiút magamhoz venni,

mert szüktem legyek, kutya, öreg inas, aztán ház körül. hasonlít az asszony velem is méltó.

Károly dani, de azongondom, hogy biz az élet lesz, papagájok geskiskutya lásával kezes mulatni. mit tegyen telen mi beletörődöm, mu bácsi pán még így.

— Valamennyi vig nem lesz előre mondd. Lásd, én meggyon öregsehvá s. Fetem, h ked pedig Holmi lá házhoz já sehova. I naponkér Nem szü denféle p Aztán el

mert szükségem van valakire, a ki körültem legyen, felolvasson, meg a madaraimnak, kutyáimnak gondját viselje. Az öreg inasomnak már kevés hasznát vehetem, aztán neki egyéb dolga is van a ház körül. Jöjj közelebb Károly fiam... hasonlitsz anyádhoz... nagyon áldott jó asszony volt, igen szerettem... remélem, te is méltó leszel rá.

Károly szeretett volna valamit mondani, de semmi sem jutott eszébe s azongondolkozott, hogy biz az furcsa élet lesz, ha neki papagájok és mérges kis kutyák ápolásával kell majd mulatni. De hát mit tegyen? Kénytelen mindenbe beletörödni. Samu bácsi pedig aztán még így szólt:

— Valami nagyon vig életed nem lesz itt, azt előre mondhatom.

Lásd, én már nagyon öreg és beteg vagyok, nem járok sehová s hozzám sem jön senki. Nem szeretem, ha nyugalomban zavarnak. Neked pedig ehhez kell alkalmazkodnod. Holmi lármás pajtásoknak nem szabad a házhoz járni. Különben te sem fogsz járni sehova. Majd hivatok egy nevelőt, a ki naponként eljár ide s fog téged tanítani. Nem szükséges iskolába járnod, hol mindenféle pajkos fiukkal ismerkednél meg. Aztán előre mondom azt is, hogy semmi-

féle makranczoskodást nem tűrök; de ha kedvemre viseled magadat, akkor jó barátok leszünk s nem fogod megbánni.

Károly némán meghajtotta a fejét jeléül, hogy mindenbe belenyugszik; gyám-atyja pedig így szólt:

— No's, hallottad és tudod, mihez tartsd magadat. Még egyszer emlékeztetek, hogy ez az utolsó menedéked. Ha itt sem boldogulsz, megtagadlak. Meg kell ígérned, hogy igyekezni fogsz

kedvében járni Samu bácsiuk.

— Igérem, felelé Károly majdnem könyezve.

— Így hát minden rendben van, szólt Samu bácsi. Mindjárt behivom az inast s berendeztetek egy szobát a számodra. — Éste, János öcsém, remélem nálam ebédelsz ma?

— Köszönöm, nem lehet, nagyon

sok a dolgom. Aztán még ki kell rándulnom Berkiékhez is, hol Károly eddig élt; illik velök rendbe hozni a dolgot. Holmi könyve, ruhája is van még ott a fiunak, azt is el kell hozatnom. Tehát Isten veled, kedves bátyám. Te pedig, Károly, ne feledd, amire intettelek.

Ezzel megindult kifelé

Károly utána szaladt szalad előszobában megragadta a kezét. A rideg ember csodálkozva nézett a fiura, hogy még egyszer

VÁSÁRI UT. (Lásd a 175. lapon.)

akar bucsuzni. Ő pedig nem szerette az efféle érzékeny bucsuzást. De Károly nem is azt akarta, hanem izgatottan mondá:

— Kedves nagybátyám, csakugyan elmegy oda . . . Berkiékhez?

— Természetesen. Hiszen mondtam.

— Oh, és ugy-e majd eljön még ide és megmondja nekem . . . hogy . . . a szegény jó Sándorka él-e . . . hogy van?

— Meglehet; alkalmasint eljövök még ide.

— És . . . és szeretnék valamit izenni . . .

— Hát ki vele szaporán. Mit mondjak?

— Mit? Hogy nagyon, nagyon szerencsétlen vagyok . . . hogy Sándorkát igazán szerettem, meg Rózsikát is. Nem akartam őket szerencsétlenségbe dönteni. Tudom, hogy soha sem bocsáthatják meg, de ne higyük, hogy gonoszságból tettem.

— No, az ugyan már nem sokat segít a bajon, akárhogy tetted s akármit gondolnak. De majd megmondom.

Ezzel távozott, Károlyt pedig az öreg inas elvezette egy kicsike, de nem épen barátságatlan szobába, s így szólt:

— Ez lesz az ifiúr szobája. A szomszéd szoba az öreg nagyságos uré, azért hát csöndesen legyen, mert az öreg ur nem szenvedheti a lármát, kivéve ha kutyái és madarai lármáznak.

Károlynak azonban nem is volt egy csöpp kedve sem lármázni. Oda volt a régi szilajság, meg volt törve. Ledőlt a pamlagra s hosszú idő óta most először sirt igazán, keservesen, őszinte megbánással. És nem a saját sorsa fölött sirt, hogy abból a kedves, kellemes házból, azoktól a jó,

szerető emberektől ily börtönféle helyre jutott; hanem siratta jó kis barátját, a szelid kis Sándorkát. Hiszen ez volt az ő egyetlen barátja, a ki igazán szerette, a kit ő is szeretett és most már talán halva fekszik, vagy halálos betegen. Alkalmasint soha sem fogja látni és Sándorka abban a hitben fog meghalni, hogy a kit ő szeretett, a kinek még hibáit védte a többiek szigorú ítélete ellen, az csupa gonoszságból ölte meg.

— Pedig én nem akartam, nem akartam, nem akartam! zokogta a szerencsétlen fiu.

Aztán szomoruan gondolt arra, hogy igazat mondott szívtelen nagybátyja: azzal már nem segít, ha utólag akármiképp magyarázza a történetet s aligha hinné is valaki, akármit beszél.

Aggódva, feszülten leste nagybátyja visszatérését, hogy valami hirt kapjon Berkiékről. Másnap megkapta ott hagyott ruháit, könyveit, de csak valami szolgálta hozta, nagybátyja nem jött. És nem jött harmadnap, negyednap sem, mert egyéb dolgai voltak. Károlyról pedig ekközben teljesen megfedkezett. Hiszen semmi dolga sem volt velé többé. Hogy Károlynak valami hirt vigyen Sándorkáról, azt egészen fölösleges fáradságnak tartotta. Majd megtudja valamikor, semmit sem veszít vele, akármikor.

Pedig ha tudta volna, mily kínos nyugtalanságban élt a szegény fiu napról napra, talán mégis megesett volna rajta a szíve. Károlynak eleinte éjjel-nappal csak ezen járt az esze, várva várt valami hirt, de hiába. A legborzasztóbb gondolatokkal gyötörte magát, álmában sem volt

nyugt
levele
jen és
De vé
bizony
a nap
régí d
s a ré
szökö
ilyes
donit
Volt
dolgo
retlen
hetne

nagy
volt,
hogy
Már
nulta
senki
volt
óráb
delt
mint
mine
ment
s m
talál
a Ká
kák
Káro
kén
egy
pós
zott
kelle

nyugta; nehányszor tollat ragadott, hogy levelet írjon Berkinének, bocsánatot kérjen és megkérdezze, mi lett Sándorkából? De végre sem merte megírni a levelet s bizonytalanságban, szomorkodva töltötte a napokat. Senki sem ismert volna rá a régi daczos, szilaj Károlyra.

Csöndesen, szomoruan teltek a napok s a régi Károly bizony már másnap megszökött volna; de most eszébe sem jutott ilyesmi, tudta, hogy csak magának tulajdoníthatja sorsát. És hova is ment volna? Volt már annyi esze, hogy megfontolja a dolgot; tudta, hogy ebben az idegen, ismeretlen nagy városban akár éhen is vesztetne.

Aztán voltaképp nem is lehetett valami nagy panasza. Samu bácsi különöz ember volt, az igaz, de alapjában jó szívé, csak hogy első sorban mindig magára gondolt. Már vagy husz esztendeje élt teljes elvontan, folyvást betegeskedve, nem törődve senkivel és semmivel. Rettentően pontos volt minden dolgában: ugyanabban az órában kelt föl, reggelizett, olvasott, ebédelte; egyik nap szakasztott olyan volt, mint a másik, soha sem volt szabad semminek változnia. Hónapokon át ki nem ment a szobájából, hozzá sem igen jött senki s multságát csak kedvenc állataiban találta. De ezekkel sem bajlódott maga: a Károly kötelessége lett, hogy a kutyácskák és papagájok gondját viselje. Eleinte Károlyt ez nagyon bosszantotta, de lassanként megszerette az állatokat, bár az egyik kis kutya ugyancsak mérges, harapós jószág volt, a másik meg kényes, elbizott döngöcske, kit a legjobb étellel is úgy kellett kínálgatni, mint valami finyás

hercezkisasszonyt. De csak az első napon történt, hogy Károly elvesztette türelmét; aztán eszébe jutott, hogy ezzel bizonyosan kellemetlenséget okozna az öreg bácsinak.

— Nem, nem fogok többé soha senkit elbusítani, fogadkozik titkon.

(Folytatása következik.)

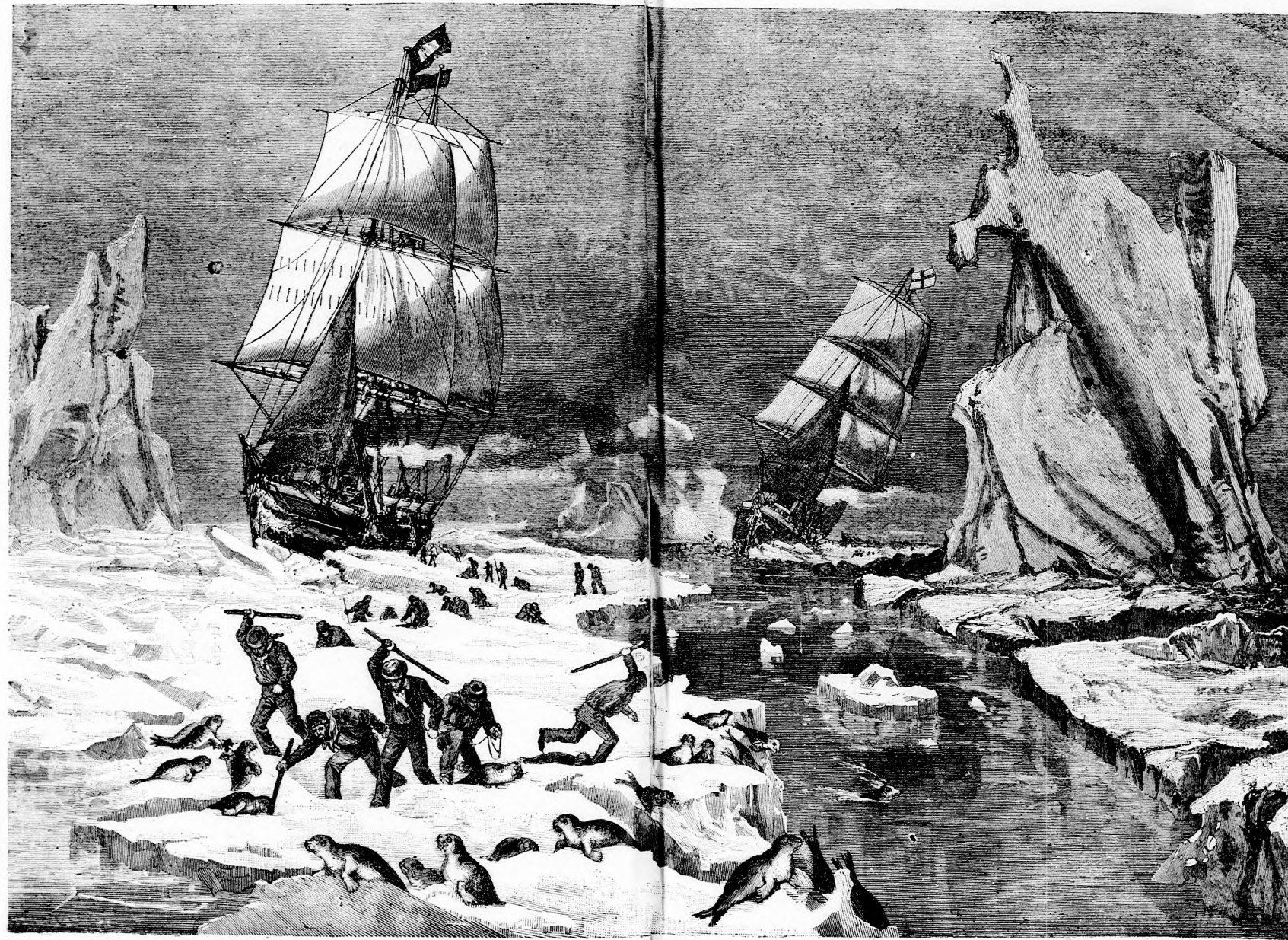
ÁRNYKÉP.

AKIS Ella beteg; Minap meghült a jegen. Köhög nagyon s itatják Vele a herba teát. Előtte a jó mama — Ápolgatja, gondozza.

Árnykép e kis jelenet,
Ámde a nagy szeretet
Meleg fényben fereszti.
Nincs is annál édesebb
Minttha anya és a gyermek
Egymást szívből szereti.

FÓKA VADÁSZAT. (Lásd a 174. lapon.)

ELEK BOSZUJA.

— Beszélyke képpel. —

PEN szünóra volt, a fiuk megtanulták leckéjüket, s elkészültek dolgozataikkal s a nevelőintézet egyik termében voltak együtt, vigan beszélgetve a holnap kezdődő szünidőrül. Mert a karácsonyi ünnep közeledett s mindnyájan hazakészültek néhány napra. És ma délután is szabad idejük lesz, kirándulnak mindnyájan a ligetbe koresolyázni.

Egyszerre nagy robajjal megnyílt az ajtó s egy haragos képü fiu lépett be, ki a többieknél valamivel, de nem épen sokkal idősebb volt. Jenő volt ez, az igazgató rokona, ki mint legidősebb a fiuk közt félig-meddig helyettese is volt az igazgatónak, a kisebbeket tanitgatta, felügyelt, hogy a nagyobbak helytelen csínyeket ne kövessenek el s szörnyen nagyra volt fontos feladatával. És a fiuk féltek is tőle, mert Jenő csakugyan többet tudott, mint ők, aztán meg, ha megharagudott, módjában volt büntetést szabni reájok, mert az igazgató, bár különben nagyon igazságos ember volt, természetesen inkább adott hitelt Jenőnek, mint a pajkoskodó fiuknak. Csak az volt a baj, hogy Jenő aztán épen nem igyekezett megnyerni pajtásai szeretetét, jobban tetszett neki az, hogy félnek tőle; a fiuk meg azzal fizettek vissza, hogy mindenféle aprósággal boszantották.

Most is ilyesmi történhetett, mert Jenő szinte sápadt volt a méregtől. Kezében egy darab papirost tartott s a fiuk közé lépve, haragosan kérdé:

— Ki rajzolta ezt?

A papirosra vörös, kék, zöld plajbászszal roppant mulatságos figura volt rajzolva s a fiuk hangosan felkaczagtak, mert a torzképben rá lehetett ismerni Jenőre. A nevetés még inkább boszantotta Jenőt és mérgesen kiáltá:

— Ez nem nevetni való! Tudni akarom, ki rajzolta ezt a csufoló képet? Egyébiránt nem is kell kérdeznem, tudom, hogy Elek csinálta.

— Én nem csináltam, felelt Elek nyugodtan.

— Oh, azt előre tudtam, hogy tagadni fogod. Csakhogy ilyen könnyűszerrel ki nem bujsz ám.

Eleknel jól tudták pajtásai, hogy nem szokott hazudni s ha már épen belekerül valami bajba, nyíltan megvallja. Egyike jó barátja, Béla tehát barátságosan kérdé:

— Mondd, Elek, csakugyan nem te rajzoltad?

Erre azonban Elek büszkén fölvetette fejét s így szólt:

— Nem mondhatok egyebet, mint a mit már mondtam.

Ezzel elfordult. De Jenő csak még boszusabb lett.

— Nem mondhatsz egyebet? kiáltá. No's majd meglátjuk. Már rég veszem észre, hogy szeretsz engem kifigurázni. De majd elmulik tőle a kedved, mert rögtön beszélek az igazgató urral. Gyönyörű dolog is volna, ha itt ilyen csufolkodást büntetlenül lehetne üzni.

— De végre is, nem tudod bebizonyítani, hogy Elek tette, szólt Béla.

— Bizd csak reám, az az én dolgom.

— Aztán ha ő tette is, ezért bizony nem érdemes vádaskodni. Az igaz, hogy a kép nem nagyon hizelgő; de olyan mulatságos, hogy a te helyedben én magam nevetnék rajta.

— Az egészen más, te nevetnél, de én nem. Engemet az igazgató ur megbízott, hogy rendet tartsak és megmutatom, hogy nem fogtok csufolni.

— Jól van no, szólt egy másik fiú; de legalább ma estig ne szólj, különben elrontod a délutáni mulatságunkat.

— De igenis szólok mindjárt ebéd után, kivéve ha Elek megvall mindent és bocsánatot kér.

A fiuk körülfojták Eleket.

— Tedd meg, kedves Elek! Nem a világ, kövesd meg! Jenő különben képes lesz megrontani egész délutánunkat. Tedd meg, a mi kedvünkért!

Elek jó pajtás volt, szerette tunulótársait s szinte sajnálkozva mondá:

— Persze hogy megtenném már csak a ti kedvetekért is; de ha nem követtem el semmit, csak nem vallhatom magamat hibásnak? Mondtam már, hogy nem én rajzoltam azt a torzképet. Egyebet nem mondhatok, akármí történik is.

A fiuk hittek Eleknek, de Jenő csak annál mérgesebb lett s így szólt:

— Nem mondhatasz egyebet? No, majd megvállik. Arra persze nem gondolsz, hogy én majd be is bizonyíthatom.

— Tehetsz, amit akarsz. Látom, mindenkép reám akarod fogni, tehát csak tedd meg. Nem szólok többé semmit.

— Majd megnyitjuk a szádat! fenyegetőzék Jenő s haragosan kiment a szobából.

A fiuk ekkor megint körülfojták Eleket.

— Mondd, csakugyan nem te rajzoltad? kérdék. Nekünk megvallhatod, nem árulunk el.

— Igazán mondom, nem tettem.

— És Jenő mégis bizonyosan bevádol az igazgatónál, szólt Béla. Tudod, ő ellenséged, mert eddig akárhányszor vádolt be téged, mindig kivágtad magadat.

— Az nem nehéz, mert ha csakugyan hibát követtem el, mindig őszintén megvallottam magam és Jenő rendesen elkésett a panaszával. De most nincs mit megvallanom.

— És ő mégis azt mondja, hogy be fogja bizonyítani.

— Nem tudom, mit süthet ki. Az furcsa volna, ha bebizonyítaná azt, ami nem igaz. Szerencsére az igazgató ur sokkal okosabb és igazságosabb ember, hogysem akármit el lehessen hitetni vele.

— Ugy van, téged pedig szeret is.

Az igazgató csakugyan nagyon szerette Eleket, nemcsak mert derék, szorgalmas fiú, hanem mert Elek árva volt. Szerető rokonok gondoskodtak ugyan róla, de mégis csak érezte az árvaságot s a jószívű igazgató igyekezett neki örömet szerezni, a hol lehetett. Mivel pedig Elek ezért hálás volt, tehát nem csoda, ha megszerette.

A mint a fiuk ekkép beszélgettek, megnyílt az ajtó s épen az igazgató lépett be. Jenő még nem igen szólhatott neki, mert az igazgató arcza nyájas és barátságos volt; levelet tartott kezében s Elekhez fordulva mondá:

— Elek fiam, levelet kaptam nagybátyádtól, — azt írja, hogy csak holnapután küldheti be éretted a kocsit. Tehát egy nappal később mégy haza, mint a többiek. Remélem, nem busulsz nagyon?

— Oh dehogy!

— Különben nem maradsz egészen egyedül, mert én holnap szintén elutazom ugyan pár napra, de Jenő itthon marad.

Ez ugyan nem valami kellemes biztatás volt, de hát Elek csakugyan nem igen busult. Egy nap nem a világ, holnapután pedig már otthon lesz. Ha Jenőnek tetszik haragudni, hát akkor egész nap nem beszél vele; valahogy majd csak eltölti az időt.

Az igazgató kiment s a fiuk szinte meg is feledkeztek már az egész kellemetlen kis esetről és újra arról kezdtek beszélni, milyen jól fognak otthon mulatni a szünidők alatt, közben pedig korsolyáikat készítgették elő a mai délutánra. Egyszerre azonban benyitott János szolga és hívta Eleket az igazgató szobájába. Az öreg, kit a fiuk nagyon szerettek, igen komoly arcot vágott.

— Mi a baj János? kérdé Béla.

— Nem tudom, ifuracskám. De az igazgató ur nagyon haragos képet csinál. Elek urfi talán valami roszt tett a tüzre.

— Oh, bizonyosan ott volt már Jenő és vádaskodott, szólt Elek.

— De te ne hagyd magad! biztatták a fiuk. Ne engedd, hogy rajtad száradjon. Mondd, hogy nem tetted. Aztán jöjj mindjárt vissza és beszéld el nekünk, mi történt.

Elek nyugodtan távozott. Mikor az igazgató szobájába lépett, ott találta Je-

nőt is, ki haragos képpel állt az asztal mellett. Az igazgató is komoly volt, de azért harag nélkül szólt:

— Elek fiam, nagyon helytelen dolgot követtél el s tőled ezt legkevésbé vártam volna. Neveletlen, vásott fiuk szokása, hogy csufolkodnak s tudod, én ezt nem tűröm el.

— Én nem is tettem, felelé Elek nyugodtan.

— Ne tagadd. Jenő már mondta, hogy nem akarod megvallani, ami annál nagyobb hiba, mert jól tudod, hogy ezzel még növeled büntetésedet. Hiába fogadod pedig, mert maga a rajz elárul. Valamennyi fiu közül csak neked vannak ilyen színes plajbászaid s a rajz a te asztalodon feküdt.

Elek elsápadt. Ez csakugyan igaz, másnak nincs ilyen színes rajz-eszköze. Erre nem tudott felelni.

Az igazgató észrevette zavarát s természetesen arra magyarázta, hogy Elek érzi bűnösségét.

— No látod, hogy a tagadás nem használ. De én nem akarlak ezuttal büntetni, mert eddig jól viselted magadat s nem szeretném most a szünidő előtt mindnyájatok kedvét megrontani. Azért megbocsátom, ha őszintén megvallod és ha Jenőtől, kit megsértettél, bocsánatos kérsz. Ugy-e, Jenő, beéred vele te is?

— Be, felelé Jenő barátságatlanul. (Lásd a képet 173 lapon.)

— Most tehát tedd, a mint mondtam, Elek! Vallj meg mindent és kérj tőle bocsánatot.

Elek azonban hidegen felelé:

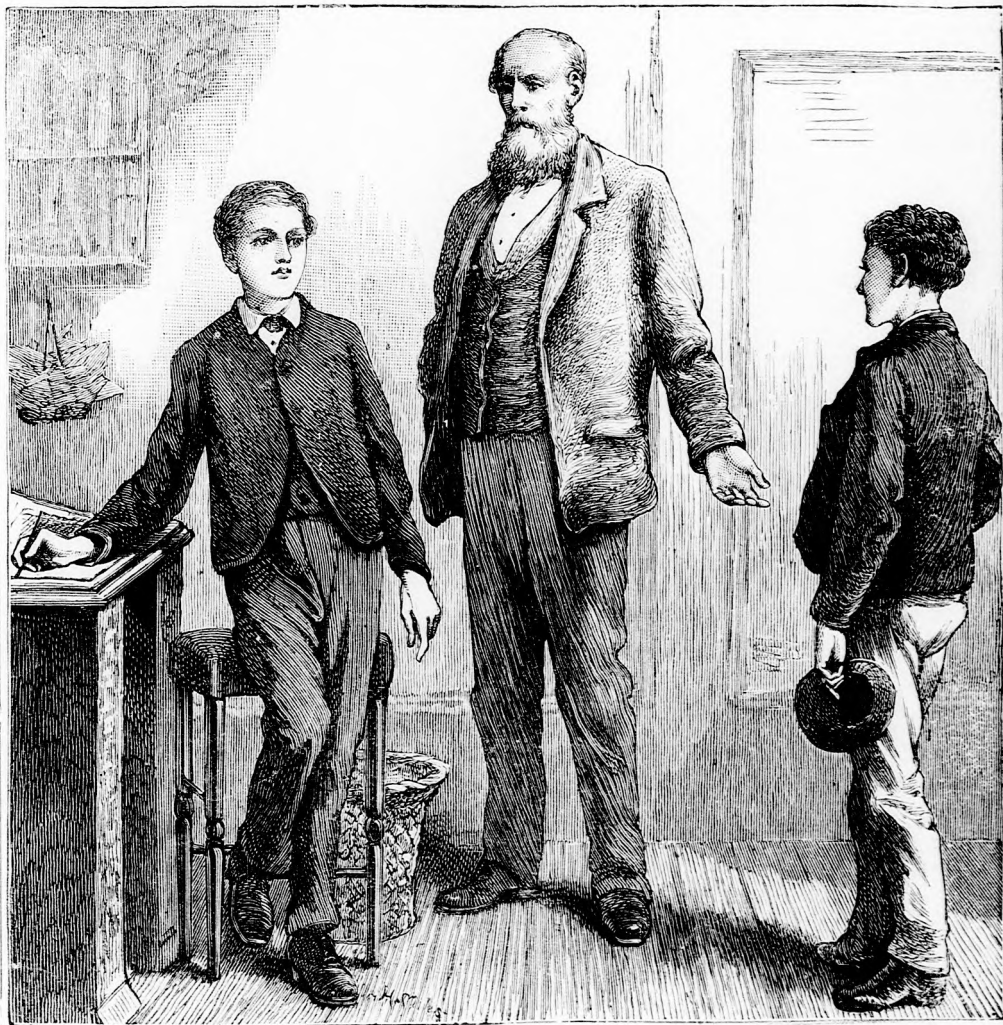
— Nem vallhatok meg semmit, mert nem követtem el semmit, és így nincs miért bocsánatot kérnem.

Erre már az igazgató is összeráncolta a homlokát.

— Gondold meg! Még egyszer intelek.

— Nem vétettem, nincs mit megvalanom, ismétlé Elek.

— Ah, tehát dacolni akarsz? Ám

... JENŐ BARÁTSÁGTALANUL FELELT. (Lásd a 172. lapon.)

kiolvasztva nagy hordókban hozzák hazá s a kereskedőknek jó pénzért adják el, ugy mint a foka bőrét is.

Sok száz vadász és hajós foglalkozik évenként ezzel s ha néhány ilyen vadász-kirándulás jól sikerül, meg is gazdagodnak belőle.

Vásá r i u t.

(Képpel a 165. lapon.)

KIDOBOLTÁK: *Harkányban*
Ma országos vásár van!
Szedelőzködjünk tehát,
Vegyünk szép vásárfiát!
Ez lesz aztán a vásár —
A zsebünkben öt krajczár!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 8-dik számában közölt második képrejtvény megfejtése:

„Lassan járj, tovább érsz.“

Helyesen fejtették meg: Szapáry Ilma, Kéti Laczi, Pauer Károly és Miksa, Deutsch Giza, Dániel Elemér, Szikszay Feri, Bródy Jolánka és Ernő, Schwarz Malvin, Fligl József, Erdensohn Ilona, Frey Ottó, Spieler testvérek, Weisz Miksa és Elemér, Udránszky Sándor, Mautner Aladár, Deutsch Zsófia, Nerolics Vilma, Szalay Olga, Bertha Aladár, Freund Ilka, Sztójánovics Sztanka és Jenő, Gyulay Honóra, Gross Frigyes, Rétay Sándor, Spitzer Kornélia, Holtscher S., Keresztes Ilonka, Sugár József és Sándor, Varga Emil és Géza, Ruzsinkó Béla, Jency Nellike, Prileszky Anna, Littmann Gizella és Zsiga, Deutsch Jakab, Szentirmay Béla, Malatinszky György, Rosenthal testvérek, Csávossy Melanie, Gizi és Nácsi, Sallay Hermina, Ambró Béla, Turi Antal, Takách Malvinka, Mühlrad Mór, Kunstädter Rezső, Spitzer Károly, Flesch Misi, Preisich Kornél, Bartha Ilona, Rikhárd és Félix, Wieland Olga, Schlesinger Terka, Domonkos Juliska, Stokovszki Ella, Gaál Jenő, Marosy Kornélia, Moez Emilia és Hermina, Harnos Béla és Pista, Deutsch Sándor és Soma, Ludvig Elemér, Koller Ilonka, Seefehlner Margit, Stauber Józsika, Leyrer Marika és Laczi, Elias Debora és Hermin, Ofner Laura, Szász Kálmán, Schlupni Jenő, Reiszig Ede, Spilenberg Mariska, Riesz Paula, Molecz Béla, Király Etel, Wittmann

Gizella és Janka, Massanek Gábor, Csukássy Jenő, Martsan Gizella és Béla, Vecsey Ernő, Zuber Gizella, Lichtmann Augusztina, Márkus Béla, Slésinger Malvina és Jenő, Péchy Pista, Balogh János, Vörös Gyula, Lukács Róza, Kralovszky Adrienne, Strasser Ida, Schwarz Berta, Ney Oszkár és Ödön, Freudenberg Miksa, Dombay Pista, Fleischmann Gizella és Oszkár, Taub Ernő, Viczian Mariska, Wieser Pista, Badzey Elek és Viktor, Oeszterreicher Rezső, Glaser Emma és Ernő, Hegedüs Mariska, Ilon és Andor Bálint Lajos, Schwarz Emil és Gyula, Jedlicska, Károly, Steiner Paula, Navratil Ákos, Strausz Margit, Fisch Paula és Lajos, Uramovits Margit, Gutmann Klemi, Beck Lajos, Szabó Nándor, Lengyel Lajos, Rutkay Béla, Lów Tibor, Kirchner Gyula, Zachar Kálmán, Hieronymi Blanka, Földváry Alice, Wohlaier Ilona és Armin, Kohn Irma, Krausz Arthur, Schwarz Margit és Ilona, Davidsohn Horác, Mauricz Gyula, Szabó Mariska, Felsenburg Blanka és Emilke, Csathó Gabriella, Lichtmann Róza, Milassin Livia, Bródy Leonie, Vilma és Szeréna, Ráth László, Sugár Elemér, Mattyasovszky Hermin, Kotsis Kata és Gizella, Abonyi Viktor, Fabritzky Emma, Rupprecht Sándor, Szalacsy Gizi, Neumann Lenke, Róza és Emil, Kiss Mariska, Stern Katicza, Brokés nővérek, Gedeon Margit, Berzsenyi Juliska, Kohn Miksa és Mór, Pap Tuli és Rózsika, Demjén Teréz és Károly, Engel Simon, Révy Laczi, Arany Irén, Magyary Kornél, Poldini Emma és Lujza, Adler Oszkár, Klein Ignác, Xántus Gáborka, Heuduska Gyula, Tillmann Jolán, Oberrecht Margit, Dregály Ilma, Dezsőffy Mariska és Béla, Felföldy Iluska, Strassburger Malvina, Freund Szidi, Rozália és Sándor, Stern Mariska és Berta, Ernyei Anna, Fülöpp Soma, Finály Lajos, és Gábor, Ruzs Adolf, Hartmann Irma és József Szöllősy Piroška és Olga, Kelecsényi Feri, Debreczeni Jolán és Barna, Silberkrauss testvérek, Varga Irénke és Elemér, Kránitz Géza és Artur, Bukovinszky Erzsike, Schlesinger Jenő, Springer Ernő, Vecsey Ferencz, Steiner Elvira, Herzfelder Olga és Stefi, Kertész Nándor, Tódor és Róbert, Molnár Ilka, Szladits Károly, Deutsch Győző és László, Friedmann Armin, Moskovics Géza, Korbuly Imre, Frank Hugó, Buday Ráfael, Egressy Artur, Justh Etelka, Sebastiani Izabella, Haltenberger Ferencz, Faragó Pista, Purébl Irma és Győző, Deutsch Lipót, Fisch testvérek, Kalcher Elvira, Pongrácz Imre, Zeuner Amalia, Gyula és János, Kohner Alfréd és Jenő, Burger Ernő, Rosenberg Manó, Klein Irén és Diamant Izidor, Frisch Etelka és Jenő, Strasser Emma, Guttman Vilma, Burg Malvin, Jenő és Kornél, Engel Ernő, Frank Anna és Imre, Jozippovics Pista, Graus Aladár, Heim Károly, Drachsler Vilmos, Freund Irén és Imre, Urmán-

czy Lenke, Wagner Emma, Kramer Adél, Szikszay Erzsike, Várady Margit, Babinetz Berta, Stegmüller Vilma és Irma, Herrich Melanie, Uprimny Gizella és Ernesztina, Schlieszer Lórika, Cselley Béla, Kisfaludy Margit és Endre, Jablonczay Ilonka, Fischer Mariska, Sényi Géza, Groák Ödön, Liptay Sarolta, Klein Regina és Henrik, Adler Arthur, Schranz Andor, Piukovics Elemér, Tóth László, Treba Ilonka, Lujza és Elemér, Piukovich Irma, Goldberger Vilma és Károly, Lessediczy Mariska, Böhm Berta, Könzeczey Mariska.

*

A »KIS LAP.« XXII. köt. 8-dik számában közölt betűrejtvényt s az első képrejtvényt megfejtését utólag még beküldték: Uprimny Gizella és Ernesztina, Herrich Melanie, Frisch Etelka és Jenő, Babinetz Berta, Schranz Andor, Adler Artur, Liptai Sarolta, Groák Ödön, Sényi Géza, Jablonczay Ilonka, Kisfaludy Margit és Endre, Cselley Béla, Tiszadai izraelita iskola növendékei, Tóth László, Treba Ilonka, Lujza és Elemér, Piukovich Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gasparik Géza. A »Saskő« várának leírása szorgalmas munkácska, de a hozzá csatolt rajzzal nem lehetek megelégedve. Mert ha létező valaminek a képét közli a »Kis Lap«, azt nem szabad csak úgy gondolomra, emlékezetből lerajzolni. A vár alatt lévő magaslatról meg nem tudom: erdős-e vagy sziklás? Víz partján-e, vagy országút szélén? Ha alkalommal arra fordulsz ismét, híven rajzold le, megvan hozzá a tehetséged. Addig a cikkekét elteszem. — Krausz Arthur. Ha figyelmesen olvasod ezt a rovatot, a végén mindig fogsz látni, két külön u. n. dült betűkkel nyomtatott sort, mely megadja a választ a te leveleidre is. A »K. L.« szindarabjai már most bizonyosan meg fognak jelenni az Eggenberger könyvkereskedés kiadásában, de csak ugy nyár elején. Annak idején majd tudósítalak. Ami »ör« tárgyú találós mesédet illeti: szur biz ott nem csak a *tör*, hanem az *éjjeli ör* is, ha a dárdájával valami gézenguzt rajta kap a csinyen. — Fisch Laura. A használt levélbélyeg tovább szállításával nem foglalkozhatom; de Solymosi ur, az »Athenaeum« egyik tisztviselője gyűjti s szívesen is fogadja, de persze csak bérmentes levélben. — Bukovinszky Erzsike. Részben már megjelentek, részben meg nagyon könnyűek. — Érkövy Kálmán. Korodhoz képest az írásod elég tisztességes. A többiről a »kis értesítőben.« — Laufer Miksa. Csak nyugodjál meg te az édes anyád ítéletében. — Uramovits Margit. Azon én épen nem csodálkozhatom, ha valamely kis olvasóm sokáig

nem ír nekem levelet. De ki is tudná nyilván tartani annyi sok ezer kis olvasónak a nevét! Ám, aki közületek ír, az mindig szíves fogadtatásra számíthat. A nagy csapásban, amely szivedet érte, a legmelegebb érzéssel veszek részt. — Bakó Zsuzsa. Már hogy adjak én ti nektek tanácsot: a »K. L.« melyik darabját adjátok elő? Hiszen azért közöltem annyit, hogy magatok válasszatok a 10–12 szímművecske közt. Különbön olvasd el figyelmesen amit Krausz Arthurnak üzenek. Lajoskának gyors épülést kívánok. Írásod csinos, dicsérhetem. — Szily Margit. Feri öcséd találós meséje az, hogy melyik kulcossal nem lehet az órát felhuzni? Megfejtése: a kapukulcossal. Ez bizony nem valami fényes rejtvény! Hát szobakulcossal, a láda fia kulcsával föl lehet? — Lichtmann Róza. Sorát ejtem. — Arany Irén. Olvasd el, a mit Fisch Laurának üzenek. Az neked is szól. — Rosenthal Giza. Köszönöm a szíves tudakozódást, kis lányom. Hála Istennek, frís egészségnek örvendek. — Géczy Gyuri. A budapesti város-erdő nagy részét Batthyány hercegrímás ajánlkozta a fővárosnak. — Strassburger Malvina. A szíves megemlékezésed nagyon jól esett. De hányszor ismétlem, hogy Forgó bácsinak nincs keresztneve! Mert ez irodalmi név. — Révy Laci. Örömmel értem meg soraidból, hogy ismét legény vagy a talpodon. — Ernye Anna. Mielőtt nyilatkozom, látnom kell a találós írást.

Kis Értesítő.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Vimmer Béla és Gyula 2 frt. — Szandtner Ilonka, Viktor és Aladár 3 frt. — Koller Ilona 1 frt. — Vojnits Mariska 3 frt. — Bösz Mariska és Irénke 1 frt. — Németh Alajosné 1 frt. — Pártos Gyula 2 frt. — Kövér Miklós 1 frt. — Oberrecht Margit 1 frt. — Fabricius Károlyka 2 frt. — Kállay Mártha (Bécs) 2 frt. 50 kr. — Adler Czili 25 kr. — Takács Jolánka 1 frt. — Jankovics Marczel 1 frt. — Réty Sándor 1 frt. = A már eddig kimutatott 469 frt 13 krral együtt összesen 491 frt. 88 kr.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes kis adakozókon.
Forgó bácsi.